

ובעיטורים שונים. הגגות בדרך-כלל של רעפים אדומים. העיר כולה טובלת בירק, בעיקר עצי-אורן צפוניים, והם מלאים איצטרובלים של צנוברים. צה"ל סלל כביש אספלט חדש המוליך ממטולה לג'זין.

דגל בג'זין - דגל לבנוני, שעליו מצוייר ארז ירוק, מתנופף מעל המירפסת של הקומה השניה של מינזר בעיר ג'זין. העיר בנויה על מורדות ההרים. הבתים בתי-אבן, מעוטרים בעמודים

חשבו שיצליחו להתגבר על כוחות השמאל. אבל הם לא יצליחו. כולנו יודעים איפה למרו מנהיגי הפלאנגות את התורה שלהם, כשבי-1930 הם היו כקשרים עם הנאצים ועם מוסוליני."

להילחם בהרי השוף

ב דרוזים פטריוטים לישראל, אנשי דת, שהודו קודם עם הימין, מוכנים היום ללכת להילחם אם אחיהם בשוף. אברוידאן נימר, דרוזי דתי, עם כפיה וגאלכיה מסורתית, מסביר כי הוא תומך בדרוזים בשוף משום שהם דרוזים. "ואם היו מרשים", הוא אומר, "כל הדרוזים בארץ היו צריכים ללכת להילחם עם האחים שלהם בשוף. כאן, בארץ, אין מתח בין דרוזים ונוצרים. אלה היו סתם ילדים קטנים שורקו אבנים. רק התיקשות מנפחת את העניין. בישראל יש חוק. כאן זה לא עניין של דרוזים ונוצרים. וגם שם זה לא עניין ערתי. זה לא בסדר שהפלאנגות, שהם מיעוט קטן, ישלטו על כולם."

נימר מגדיר את עצמו כערביי ישראל, וטוען כי כל הדרוזים הם ערבים. "זה רק כאן בארץ טוענים כאילו הדרוזים הם עם אחר."

גם הנוצרים כמעט אינם מוכנים להכניס את הסיכסוך הלבנוני לתוך ישראל. שפיק ג'השאן, מורה לכימיה בעילבון, אומר שבארץ מדווחים כאילו יש קיטוב בין הנוצרים והדרוזים בגליל. "אנחנו לא הרגשנו בקיטוב. להיפך, יש קרבה ערתית יותר גדולה. אני כנוצרי", אומר ג'השאן, "מרגיש שכוחות הקירמה הערביים בשוף, נגר הפלאנגות. יחד עם ג'זנבלט נלחמים גם נוצרים וגם מוסלמים."

להם לאן לכרות. שם זה הבית שלהם והאדמה שלהם. אפילו הימין של הדרוזים בארץ תומך כיום בג'זנבלט. "אמונתם המיוחדת של הדרוזים", מסביר אברע'וש, "היא שמאחרת אותם. הדרוזים הם עדה קטנה ביותר. מיליון נפש בכל העולם. האמונה החזקה שלהם בגילגול-הנשמות מאפשרת להם ללכת למילחמה בלא חשש."

רוב הדרוזים כמעט מאמינים כי המילחמה בשוף היא מילחמה פנימית. הם טוענים שוב ושוב, כי זו אינה מילחמה ערתית, אלא מילחמה בין שמאל וימין.

לאמין עסקאלה, ראש-המועצה המודח של מע'ר, יש מישחה בשוף. אימו לבנונית ואביו יליד הארץ. "הנוצרים והדרוזים", אומר עסקאלה, "הם עם אחד — פלסטיני. הפלאנגות

אומרים. עובדה היא כי מי שבורח עכשיו מהאזור, אלה הנוצרים המארגנים העשירים. להם יש לאן לברוח, להם יש אמצעים לברוח. הדרוזים אינם בורחים. הם נלחמים את מילחמת הקיום שלהם."

ככל-התיקשות בישראל דיווחו כי לג'זנבלט היה, עד לנסיגת צה"ל מהשוף, צבא של חמשת אלפים לוחמים. כיום, כך רוח, נלחמים לצידו חמישים אלף איש. כל דרוזי בהרי השוף הצטרף למילחמתו של ג'זנבלט, מילחמת הקיום.

זיין אדין אברע'וש, דרוזי ששירת בצה"ל ומהגרס במיקצועו, הסביר: "הנוצרים בשוף נלחמים מילחמת השתלטות. עובדה היא כי הנוצרים הם אלה שעוזבים את לבנון. הם אלה שמגיעים לראש-הניקרה ולנמל-התעופה בלוד. הדרוזים לא עוזבים. אין

(המשך מעמוד 11)

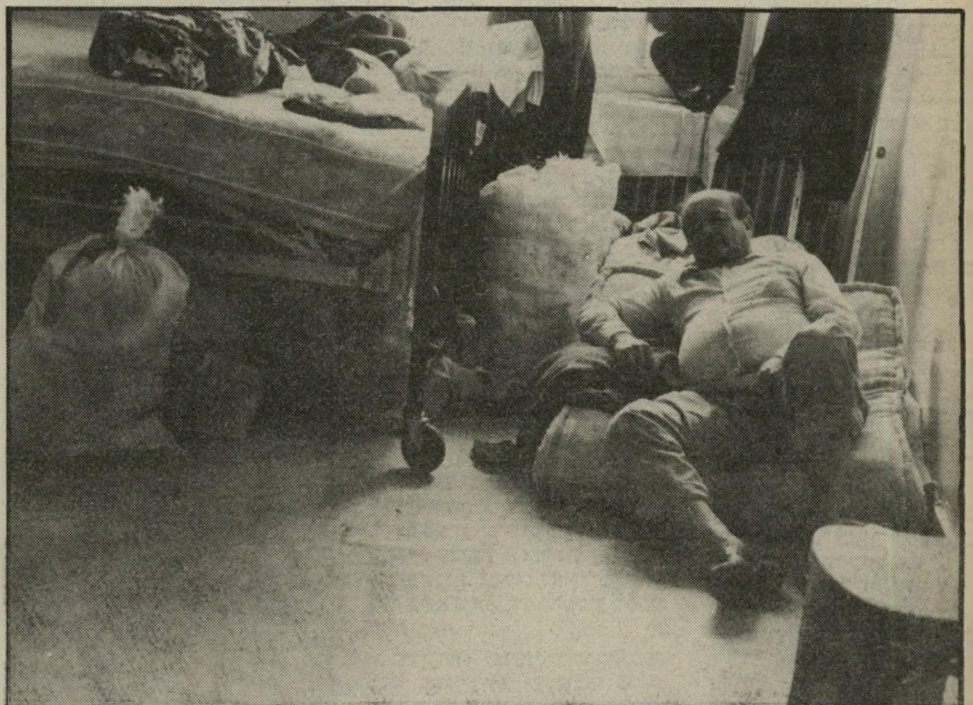
בהרי השוף, ולא לה שאין מישפחות ישנה ויקה עמוקה לאחיהם שמעבר לגבול. מאז פלישת צה"ל ללבנון, נפגשו המישפחות הדרוזיות משני צידי הגבול, והקשר נעשה עמוק יותר.

בתחילה התחלקו הדרוזים בארץ לשמאל ולימין, כמו בלבנון. השמאל תמך בוואליד ג'זנבלט והימין במג'יד ארסלן. הימניים טענו כי ישראל צריכה לטפח את הקשרים אם ארסלן וכך לעזור לדרוזים בלבנון. כיום נוטים גם הדרוזים של השמאל וגם אלה של הימין אחרי ג'זנבלט.

כולם, משני הצדדים, טוענים כי המילחמה בשוף אינה מילחמה ערתית, כמו שמנסה התעמולה הישראלית להסביר, אלא מילחמת-מעמדות בין השמאל והימין. אסור היה לתת לפלאנגות להיכנס להרי השוף, הם

צלב זהב - הבחורות והבחורים הצעירים שברחו לג'זין עונדים, כמעט כולם, צלבי-זהב גדולים על החזה. למטה: חבורת צעירים פליטים המתאכסנים במינזר. הפליטות מאופרות.

ג'זין. מסביבו חבילות ושקים רבים שהביאו הפליטים מביתם. פליטים אלה באו במכוניות שלהם ויכלו להביא איתם את החפצים הדרושים להם לכל הזמן.

עם כל החבילות - פליט נוצרי מא- שברח מכפר רוני, יושב על מזון קש בבית-החולים של שמצפון לאחולי, יושב על מזון קש בבית-החולים של